

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

VINTERBILD FRÅN SKÄRHAMN. — EFTER FOTOGRAFI.

12TE ÅRG.

DEN 7 MAJ 1911.

N:O 32.

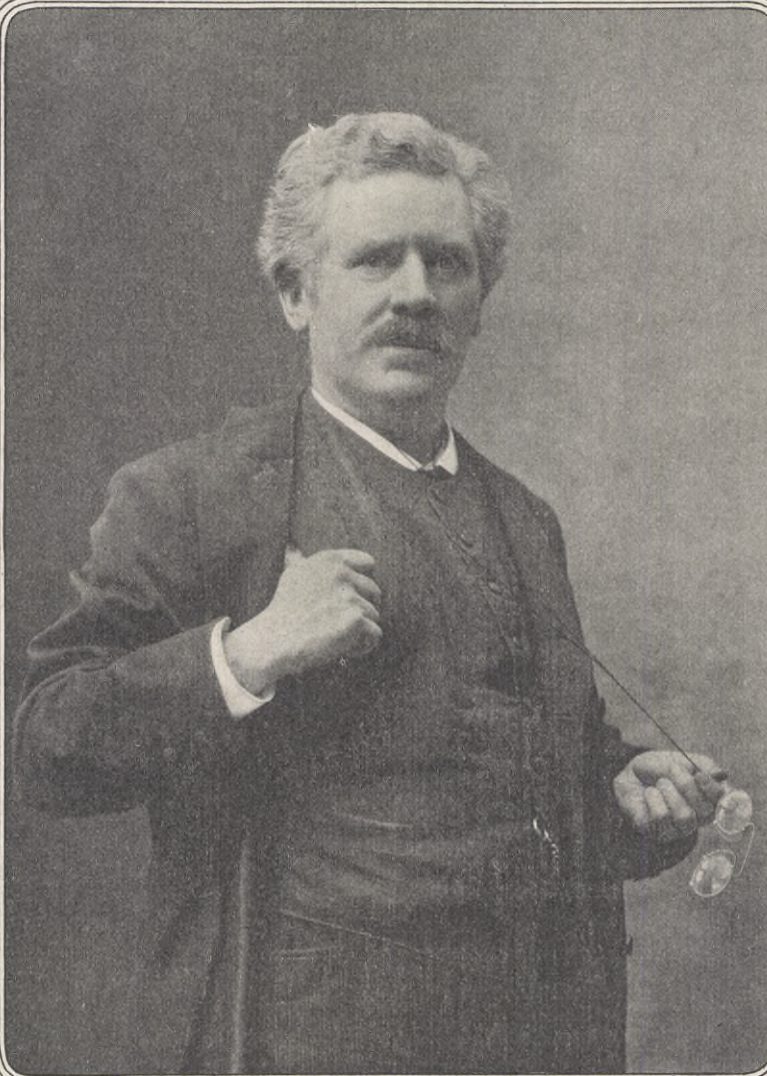

Foto Hanningrat, Stockholm.

Klisché: Leijt Sijfveersparre.

Gustaf Retzius

Nyligen läste man i svenska tidningar, att förutvarande professorn vid Karolinska Institutet Gustaf Retzius fått sig tilldelad preussiska orden Pour le Mérite. I vanliga fall fäster allmänheten ju icke större uppmärksamhet vid utländska ordensutmärkelser; den vet, att vid deras utdelning oftast förhållanden spela in, som i och för sig ha synnerligen litet att skaffa med vare sig skicklighet eller förtjänst. Ett undantag gör emellertid just nyssnämnda af Fredrik II instiftade ordens 1842 tillagda afdelning för vetenskap och konst: dess utdelning är nämligen begränsad till högst 30 tyskar och 30 utlänningar. För närvarande finnas för alla vetenskaper 18 tyska och 18 utländska representanter och för konsten 8 tyska och 7 utländska. Denna sparsamhet med ordens utdelning har gjort den till ett slags vetenskapens Serafimerorden: den kommer endast furstarne inom densamma till del. I Sverige har den i lifstiden innehafts endast af Berzelius, Sven Lovén, Jakob Georg Agardh, den berömda algologen, och Adolf Nordenskiöld samt innehas bland nu levande endast af Oscar Montelius. När till denna lysande namnrad nu fogats Gustaf Retzius, har därmed endast en ny yttre bekräftelse gifvits åt det länge kända förhållandet, att detta namn tillhör en af våra yppersta forskare på det naturvetenskapliga området.

Magnus Gustaf Retzius är född i Stockholm den 27 oktober 1842, son till den berömda anatomen och etnografen Anders Adolf Retzius samt sonson till den om den svenska naturforskningens utveckling kanske icke mindre förtjänte Anders Jahan Retzius. Äfven på modernet räknar Gustaf Retzius anor: modern, Emilia Sofia Wahlberg, var syster till de frejdade naturforskarna Peter Fredrik och Johan August Wahlberg. Efter att ha genomgått Klara skola och gymnasium i Stockholm blef han 1860 student i Uppsala, aflade därstädes medicine kandidatexamen 1866 och vid Karolinska institutet medicine licentiatexamen 1869 samt disputerade följande år i Lund för medicinska graden. År 1871 mottog han förordnande som docent vid Karolinska institutet, vid hvilket några år därefter, (1877), en e. o. professor i histologi upprättades för hans räkning. Elfva år senare kallades han af institutets lärarekollegium till innehafvare af ordinarie lärostolen i anatomi därstädes, men begärde redan året därpå (1890) afsked för att ostörd af undervisnings- och examensgörömmål kunna helt ägna sig åt den forskning, hvilken han afvunnit så många glänsande resultat.

Retzius hade haft lyckan att redan i sin tidiga ungdom genom omfattande utländska studier komma i beröring med den anatomiskt-histologiska vetenskapens främste utöfvare i dåtiden. När han själf framträdde som vetenskaplig författare, var det också som fullmogen vetenskapsman. Hans första större arbete "Das Gehörorgan der Knochenfische" (1872) ådagalade redan, hvad man af honom var berättigad att hoppas, och tack vare en oerhörd flit svek han icke förväntningarna, utan öfverträffade dem. Tillsammans med Axel Key, den store målsmannen för den patologiska anatomen, grep han sig nu an med de omfattande studier i nervsystemets och bindväfnadens anatomi som representera den ena halfvan af hans histologiska storverk: de två första banden af dessa på tyska utgifna studier utkommo 1875—76 och belönades af franska vetenskapsakademien med Monthyonska priset. De följdes 1881—84 af den storartade monografien i två band om ryggradsdjurens hörselorgan (Das Gehörorgan der Wirbelthiere), samtidigt med hvilken han började utgifva Biologische Untersuchungen ("Biologiska undersökningar"), hvaraf under årens lopp

halftannat tiotal band hunnit utkomma. Till denna grupp af Retzii författarskap bör och räknas hans arbete öfver hjärnan, Das Menschenhirn (1896), hvilket emellertid i motsats till de föregående är byggd på makroskopisk, icke mikroskopisk iakttagelse.

Den andra hälften af sitt forskarintresse har Retzius i likhet med sin fader och farfader skänkt åt antropologien och paläontologien. Redan 1864 utgaf han på tyska sin faders samlade skrifter på det etnografiska området. Som själfständig forskare uppträdde han 1878 med en banbrytande undersökning med titel "Finska kranier jämte några natur- och litteraturstudier inom andra områden af finsk antropologi". Hårtill slöt sig 1899 *Crania suecica antiqua*, utgörande en med talrika afbildningar försedd framställning och beskrifning af de bevarade svenska kranieerna från sten-, brons- och järnåldern. Till intresserad medarbetare på detta område hade han förvärfvat anatomie professorn i Lund Carl Magnus Fürst, tillsammans med hvilken han 1902 utgaf det för frågan om den svenska nationens raceförhållanden grundläggande arbetet *Antropologia suecica*.

Icke nog med detta omfattande rent vetenskapliga arbete. Retzius har ej heller ansett det under sin värdighet att syssla med skönlitterärt författarskap. Under titeln "Söderifrån" utgaf han 1871 ett häfte sonetter och andra dikter, tillsammans med en sin syster har han öfversatt dikter af Robert Burns och på 1890-talet har han utgivit högtstående reseskildringar från Egypten, Sicilien och Nordamerika. Detta författarskap i förening med hans enastående vetenskapliga forskargärning föranledde hans inväljande i Svenska akademien 1901 på den efter Adolf Nordenskiöld lediga platsen.

Af denna hade han för öfrigt gjort sig förtjänt äfven genom populär-vetenskapligt skriftställer. Tillsammans med Axel Key igångsatte han nämligen 1872 utgifvandet af den tyvärr numera upphörda skriftserien "Ur vår tids forskning", hvilken var afsedd att till den bildade allmänheten förmedla resultaten af det vetenskapliga forskningsarbetet, och i denna förtädda han själf den förtjänstfulla afhandlingen "Om de äldsta spåren af människans tillvaro på vår jord".

Som lärare vid Karolinska institutet har Retzius inlagt stora förtjänster icke blott på den egentliga undervisningens område, utan äfven och icke minst genom utvecklingen af dess af hans fader skapade dyrbara anatomiska museum.

I politiskt hänseende har Retzius liksom sin hädangångne vän och medarbetare Axel Key anslutit sig till det liberala partiet. Sedan 1876 gift med Lars Johan Hiertas dotter, Anna Vilhelmina Hierta, intog han en ledande ställning, när det af denne grundade "Aftonbladet" 1884 återförvärfvades af hans arvingar och återfördes till ett liberalt program: i tre år stod han t. o. m. som denna stora huvudstadstidnings huvudredaktör, men inskränkte sig 1887 till en plats i tidningsbolagets styrelse.

Jämte sin maka har Retzius varit synnerligen intresserad för utvecklingen af arbetsstuguväsendet för barn i Stockholm, hvilken välsignelserika institution sedan däriifrån spridit sig till många andra ställen i vårt land. — I Stockholms högskolas styrelse har han under många år nedlagt ett intresserat arbete.

Att uppräknas de vetenskapliga utmärkelser, som kommit Gustaf Retzius till del, tillåter icke utrymme. Här må endast nämnas, att han 1893 blef fil. hedersdoktor i Uppsala och juris hedersdoktor vid det berömda amerikanska Harvarduniversitetet, hvidan han är i besittning af graden i alla de världsliga fakulteterna.

Efter fotografi.

Kliche: Ernst Sv. Petersparre.

FROKEN AMANDA LEFFLER, GÖTEBORG — 60 ÅR DEN 26 APRIL. — Ett rikt och fruktbart arbete är det, fröken L. kan se tillbaka på vid sina nu fyllda 60 år. Särskildt för K. F. U. K., hvars sekreterare hon var åren 1891—1903, har hon varit varmt intresserad och verksam ej minst genom föredrag i olika ämnen. Hennes många bidrag i tidskrifter och hennes böcker äro alla utmärkta af samma varma religiositet och redliga sträfvän att första tidens frågor, som alltid präglat hennes personlighet.

Efter porträtt.

Kliche: Longt Sjöqvistsparre.

MISS CARRIE CHAPMAN CATT, den berömda amerikanska förkämpan för kvinnans rösträtt, har anländt till Stockholm för att där bevista kvinnornas internationella rösträttskongress. Efter kongressen skall fru C. tillsammans med den holländska kvinnoaksifiraren doktor Jacobs och sin amerikanska väninna fröken Cameron begifva sig ut på en agitationsresa, under hvilken hon bl. a. äfven skall gästa Australien och Nya Zeeland.

EN NYUPPTÄCKT FORNGRAF NÄRA KETTILSTORPS KYRKA I ÖSTERGÖTLAND. X Kantor K. S. Lindblom, som i sin trädgård gjort fyndet. (Foto. Bergqvist, Linköping).

Den höga sandås norr och öster om landsvägen invid *Kettilstads* kyrka i Östergötland, som på grund af sina många större och mindre kullar, alla af enahanda form, fått namnet "Kulterna", är sedan gammalt bekant som ett forntida grafält och blef äfven för några år sedan undersökt af fornforskare.

Under gräfningar för planteringsändamål — på åsen äro uppiörda några mindre bostadslägenheter med omgifvande trädgårdar — påträffades där, strax före påsk, en platt *stenhäll* af rektangulär form om 2.02 meters längd och 1.4 m. bredd, liggande vågrätt c:a 1 fot under jordytan. Under hällen anträffades

ett människoskelett. Några närmare undersökningar af den sålunda funna *grafplatsen* ha icke företagits ännu; tvenne af vitterhetsakademiens tjänstemän skola emellertid under juni, i samband med andra undersökningar, äfven företaga sådana af det nu gjorda fyndet, som väckt lifligt intresse.

Den hypotesen har uppställt att det skulle vara den i historien omnämnde fylkeshöfdingen *Kettil Okristens* verkliga grafställe, som här påträffats — i motsats till de omstridda belägenheterna af detta vid ena eller andra sidan af kyrkans sakristia.

DEN NORDISKA INTERPARLAMENTARISKA KONGRESSEN: FÖRBUNDSRÅDETS MÖTE i Nobelinstitutet i Kristiania. Fr. v.: Frih. C. C. son Bonde (Sverige), Direktör Ernst Beckman (Sv.); Storthingsmand Thallaug (Norge); Storthingsmand Bernh. Hanssen (N.); Rådets president Hypoteksbankdirektör Horst (N.); Landstingsmand Harald Jensen (Danmark); Folkethingsmand J. C. Christensen (D.); Friherre Louis De Geer (Sv.); Finansminister Neergaard (D.). — De nordiska interparlamentarikernas förbundsrad hade den 24 april möte i Kristiania, därvid dels behandlades en del inre frågor, dels fastställdes det provisoriska programmet för delegerademötet som skall hållas i Kristiania den 19 juni.

Fot. Lindhe Lidköping.

Bilden t. v.
LIDKÖPINGS SKYTTEFÖRENING FEMTIOÅRSJUBILEUM: Den nyinstiftade föreningsmedaljen. — Den 23 april firade Lidköpings skytteförening sin femtioåriga tillvaro på ett synnerligen anslående och högtidligt sätt och under tillströmning af skyttar och skyttevänner från Västgötabygdernas alla delar. Vid festen utdelades föreningens nyinstiftade minnesmedalj, till hvilken artisten S. Kulle i Stockholm utfört ritningen, till åtskilliga om föreningen särskildt förtjänta personer.

Bilden t. h.
LEDAREN AF OLYMPISKA SPELENS TÄFLINGAR GROSSHANDLARE LEOPOLD ENGLUND, GÖTEBORG. — Det utomordentliga arbete, hr Englund nedlagt i den svenska idrottsrörelsens tjänst, och den mängd förtroendeuppdrag hvarmed han hedrats — i. n. är hr E. Svenska Idrottsförbundets ordförande, medlem af Riksförbundets öfverstyrelse, ordf. i Göteborgs Skidlöpningsklubb, v. ordf. i Göteborgs Idrottsförbund och förste sekr. i "Olympiska spelens kommitté för allmän idrott" vid de stora spelen 1912 — gifva den bästa garanti för att det val skall visa sig lyckligt, som korat E. till högste ledare för täflingarna i Stadion 1912.

Kliché: Bengt Sjöström.

Foto. Frijs, Norrköping
OSTGÖTAPOJKARNE. — NORRKÖPINGS BOY-SCOUTS — ha i dagarna firat första årsdagen af sin sammanslutning.

Kliché: Bengt Sjöström.

VÄLKÖMSTMIDDAGEN I SYDNEY FÖR DEN NY-
UTNÄMNDE SVENSKA KONSULN DÄRSTÄDES
SIGURD VON GOËS (x). Fr. v. rundt bordet:
F. Ullberg, A. Ringdahl, Konsul von Goës, O. Sten-
mark, Vice konsul T. B. Dibbs, G. Köllerström,
J. Hellberg, O. F. B. Möller, G. Hagerman, A. Grön-
vall, G. Oom, H. G. Hummelstad. Därefter, fr. h.
räknadt: E. Kjellberg, F. Nordström, A. Nordström,
J. P. Anderson, R. W. Nelson, Ivar Frode, G. M.
Lindergren, J. B. Nelson.

Efter fotografi.

Kliché: *Deunt Silfversparre.*

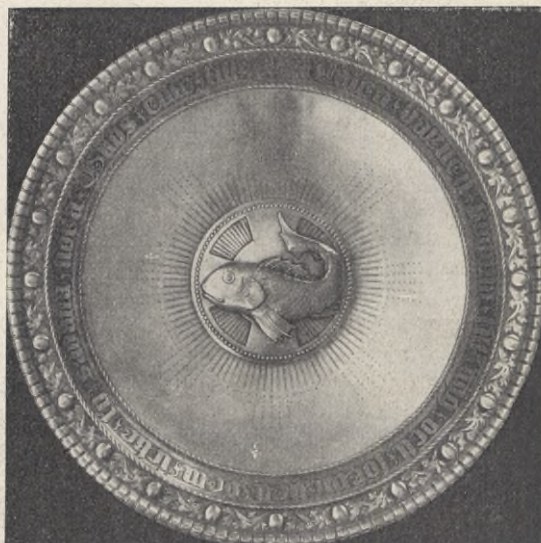

Efter fotografi.

Kliché: *Deunt Silfversparre.*

SVENSK KVARTETTSÅNG I AUSTRALIEN.

Svensk kvartettsång har börjat införas i Mel-
bourne. Kompositören Magnus Lagerlöf har övert-
satt en del sådana sånger för "The Wagner Quartette
Party", en utmärkt kvartett, som utfört dem och
gjort dem omtyckta. Bilden, tagen ute i skogen
vid en utflykt, visar medlemmarna af denna kvar-
tett, fr. v. t. h: Mr Williams, miss Williams, miss
Kirkham och mr Thompson. De båda damerna
äro elever af fru Agnes Janson, hufvudlärarinna i
sång vid universitetets musikkonservatorium.

GÅFVA TILL SVENSKA KYRKAN I KÖPENHAMN, hvars in-
vigning äger rum den 1 juni: Ett *praktfullt silfverfat*, utfördt af
höfjuvelerare Dragsted i Köpenhamn efter ritningar af domkyrko-
arkitekten Wählin i Lund. Gåfvare äro i Köpenhamn varande
representanter för svenska försäkringsbolag.

H. S. De STOCKHOLMSFOTOGRAF.

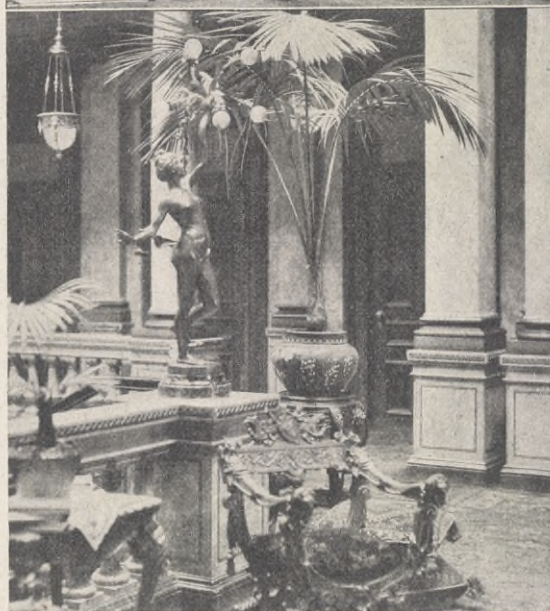
Kliché: *Deunt Silfversparre.*

EN SVENSK "PROFVILLA" TILL TURKIET.

En svensk "profvilla", ett envånings trähus, i yttre
dimensioner 6x7.20 m., har i dagarna färdigbyggt af
firmorna Högelin & Sundström samt Ivar Holmer,
Stockholm, för att sändas till Turkiet. Det gäller
konkurrensen om levererandet af cirka 800 villor
för återuppförande af den nedbrunna staden Daridja.

PRINS EUGENS BESÖK I GÖTEBORG.

EFTER FÖR H. S. D. NYTAGNA FOTOGRAFIER AF HOF-
FOTOGRAF ARON JONASON, GÖTEBORG.

PRINS EUGEN. — WIJKSKA Huset vid Park-
gatan, där prinsen under sin Göteborgsvistelse
hade sin bostad: *Exteriör.* — *Hallen.* — *Salong.*
KAPTEN HAKON WIJK, prinsens värd (ur oljeportr. af Ruin).

Den glans och lysande högtidsstämning som hvilade öfver den stora musikfest, Göteborg i dessa dagar har firat, förhöjdes yttermera genom närvaron af den medlem af svenska konungahuset, som, själf en konstens lycklige och gudabenedade utöfvare, städs visat ett lika lefvande intresse för hvarje konstens gren. Göteborgs stads invånare voro förvisso *prins Eugen* lika tack samma för att dessa högtidsdagar få räkna honom som sin gäst, som prinsen själf torde

ha varit det för den höga och rena njutning som här bereddes honom under Göteborgs stort anlagda och ypperligt genomförda musikvecka.

DEN STORA MUSIKFESTEN I GÖTEBORG.

Foto. Jonason. Gbg.

SOLISTER OCH DIRIGENTER: Fr. höger: Fru Kaempfert, hr Sommer, hr Forsell, hr Aulin, fru Schöller, hr Stenhammar.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Skåm-Gbg.

Den svenska västkustens metropol kan inregistrera ett nytt årtal i den betydelsefulla del af dess historia, som handlar om musiklivets rika blomstring därstädes. Icke så som skulle året 1911 ha att förete något nytt och oväntadt bevis på ett för Göteborg ovanligt stegradt intresse för tonkonsten. Nej — men all historia kräver sina årtal, och det är, då Göteborgs stad fick upplefva en så storstilad

anlagd musikfest som den, hvilken nu gått af stapeln där, har all rätt att blifva hågkommet såsom ett af de viktigaste, därför att man i denna stad då hunnit så långt i att uppfostra det allmänna musikintresset, att man icke blott kunde våga försöket, utan också visste sig skola lyckas med ett så stort slaget företag som denna fest varit. (Se äfven porträtt och text i föreg. n:r.)

Foto. Jonason. Gbg.

OUVERTUREN TILL MUSIKFESTEN: Ett hörn af den vackra utställning af "färgernas musik", omfattande målningar af Rich. Bergh, Karl Nordström, Nils Kreuger, Ace och Eugen Jansson, hvarmed musikfesten inleddes.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Skåm-Gbg.

“SVENSKA VECKAN” LANDET RUNDT.

Under allsköns högtidligheter invigdes den 29 april den "svenska veckan" — den första gick som bekant af stapeln i Göteborg — i en mängd städer landet rundt, främst hufvudstaden. Och öfverallt synes man ha förstått dess betydelse som en värdefull faktor i sträfvandena för det inhemska näringslivets höjande.

1. I STOCKHOLM: EN FESTDEKORATION. (H. 8. D:s Stockholmsfoto.)
2. I UPPSALA: HÄROLDERNA FÖRKUNNA VECKANS INTÅG. (Amatörfoto.)
3. I HELSINGBORG: DIREKTÖR M. SOMMELIUS ÖPPNAR SVENSKA VECKAN. (Foto. Steen-Möller, Helsingborg.)
4. I MALMÖ: GATUBILD. (Foto. Rahmn, Malmö.)

Kliché: *Denst Silfversparre.*

SVENSKA KONUNGAPARET I ROM.

SVENSKA KON-
UNGAPARETS
ANKOMST TILL
ROM:

I FÖRSTA VAG-
NEN KONUNG-
ARNE AF SVE-
RIGE OCH ITA-
LIEN, I DEN FÖL-
JANDE DROTT-
NINGARNA.

EFTER
FOTOGRAFIER.

Kliché: Demis Lijewskij.

DE BÅDA KONUNGAPAREN LÄMNA BANGÅRDEN FÖR ATT BEGIFVA SIG TILL QUIRINALEN, HYLLADE AF VÄLDIGA FOLKMASSOR.

Efraim Ahlberg rullade ut genom "Källarens" låga och trånga port. De mån-liknande båg-lamporna lyste på Efraims ansikte, som också liknade månen, rundt och fett och blekt och vänligt mysande.

En och tio, mumlade Efraim Ahlberg. En och tio för punsch och vatten och dricks. En och tio. Ja, minsann, är det inte dyrt att lefva. Men man lefver ju bara en gång. Här på jorden, förstås, här i jämmerdalen — hm — hm —

Andäktigt knäppte han sina feta händer öfver magen. Men ställningen var obekväm och uppgafs. Med sakta svängande armar rullade han utför Hamngatan, myste åt båg-lamporna, lag mot Vår Herres stjärnor. Efter en väl använd dag kan man ju bestå sig några glas punsch och en smula godt humör. Icke sannt?

Efraim Ahlbergs dagar voro städse lika väl använda. Stilla och oförarglig skötte kan sin lilla affär nere vid hamnen. Någon guldgrufva var det icke. Men under årens lopp hade den dock gifvit honom ett litet kapital, som genom en klokt bedrifven fullständigt privat lånerörelse blifvit i hög grad räntebärande.

Efraim Ahlberg var således typen för en god och omtänksam medborgare. Och stadens båg-lampor lyste mildt öfver denne trogne skattedragares klotrunda hufvud. Och likaså gjorde Vår Herres stjärnor i höjden.

Si — si — mumlade Efraim. Si där kommer en tiggare.

Icke ett uns af fariseisk själf-belåtenhet eller förakt för den olycklige grumlade den Ahlbergska själen. Han vände sitt mysande anlete mot trasmannen, och nästan inbjudande saktade han stegen.

Tiggaren lyfte på hatten:

— Skulle min herre vilja låna mig en krona? Ja, det vill säga, jag kan icke betala igen —

Ahlberg stannade och betraktade honom. Tydligan en människa, som sett bättre dagar, tydligan, tydligan. Ahlberg sade:

— Hvarför just en, min gode man? Hvarför inte lika gärna tio? Hm. Hvasa?

— Jo, ifall herrn inte har växlat — så tackar jag förbindligast. Som min herre ser, är toiletten en smula bristfällig. Behöfver upphjälpas —

— Kyligt väder tör den, som inte har någon öfverrock, anmärkte Ahlberg. Tiggaren skrattade till — någonting midt emellan skratt och tandhackning.

— Det har min herre rätt i. Och man måste ju lefva, försöka åtminstone —

— Just det! Det är min tanke. Si nu på mig, herrn. Titta på min person. En frisk och ståtlig karl, tycks det. Hvasa? Men det ska herrn inte tro. Jag har socker. Soc-ker-sju-ka!

— Åååh! beklagade tiggaren.

— Ja, känner herrn till det? Det är en farlig sjukdom. Och så säger jag till doktorn — jag haf husläkare sir herrn — så säger jag: Snälla doktorn, laga nu, att jag blir frisk. — Ja, säger han, då måste herr Ahlberg först höra upp med att dricka punsch. — Ja, säger jag, om doktorn garanterar, att jag blir frisk. — Men nej, sir herrn, det gör han inte. Och ändå be-ta-lar jag honom. Hundra kronor om året för rakt ingenting. Hvasa?

— Är det med herr Efraim Ahlberg jag har den äran —?

— Jo jo mensann. Är jag känd? — Nej, det är minsann inte lätt att dra sig fram, ska herrn si. Ja, godnatt, godnatt.

Tiggaren rörde hastigt och lätt vid hans arm.

— Nå, hur går det med kronan?

Ahlberg skakade på hufvudet.

— Kan inte veta det, min gode man. Fattigvården kanske, eller Frälsningsarmén. Och så ha vi ju grosshandlarnes snälla fruntimmer. Eller skrif till Carnegie. Han har visst mer, än han behöfver. Så är det med den saken, ja. Godnatt, godnatt. Akta sig för polisen bara.

Och herr Ahlberg höll sig icke för god att klappa trasmannen på axeln. Förnöjd och till och med en smula rörd öfver sin godhet och sitt demokratiska tänkesätt rullade han vidare. En annan skulle minsann inte ha stått och pratat med en tiggare fulla fem minuter. En annan skulle ha kallat på polis. Men hvarför det? Hvarför skall man icke behandla alla människor lika? Höfligt och vänligt. Äro vi icke alla lika inför Vår Herre? Jodå.

Efter fotograf.

Kliche: Ernst Sjöbergarn.

KONUNG GUSTAF BESÖKER KONSTUTSTÄLLNINGEN I RÖM.

Se äfven föreg. sida.

Så fredliga och välvilliga tankar sysselsatte herr Ahlberg, allt under det att tiggaren lömskt smög sig fram i skuggan af hans breda rygg. När de kommit ned till hamnen, där det var ganska mörkt, lade tiggaren hand på den feta personen och sade:

— Nu skall herr Ahlberg göra mig en tjänst. Jag känner ju nog par renommé, att herrn icke gör tjänster gratis. Men saken är den, att jag hittat en plånbok på gatan —

— Stulit, sade Ahlberg.

— Inga impertinenser om jag få be! Tiggaren svängde honom rundt, och Efraim kände med bäfvan, att trasmannen var den vida starkare.

— Den innehåller endast några bref. Men plånboken är i godt skick och af finaste ryssläder. Bröder emellan är den värd tjugu —

— Vi är inga bröder, sade Ahlberg.

— Herrn ska få den för tio. Han tog upp plånboken och höll den under Ahlbergs ögon. Det var visserligen för mörkt för en grundlig granskning. Men Ahlbergs fina näsa kände en svag doft af parfym. Alltså har den tillhört en elegant människa, tänkte han, och alltså bör den vara värd sina pängar. Herr

Ahlberg tog följaktligen fram en femma, räckte den med en frikostig åtbörd till trasmannen, stoppade den nyförvärfvade plånboken i fickan och rullade fortast möjligast ned mot sin bostad.

Hemkommen tände han lampan och slog sig ner vid bordet. Han granskade plånboken på alla håll och kanter och mumlade:

— Si, si, är inte Ahlberg en stor slarfver. Där går han och kastar en femma hit och en femma dit bara för att hjälpa okända strykare. Det är på det sättet man ruinerar sig, sir han min kära Ahlberg. Ny kunde den ha varit värd en trettio, men nu får du knappt hälften. Aj, aj, aj, och så finns där ett monogram till på köpet.

Ett R. S. i guld krönt af en adlig krona. Efraim började gräva i facken. Det var ju inte alldeles otänkbart, att en smal liten femma kunnat förrira sig in bland de parfumerade breven.

Fruentimmarsbrev! Ahlberg smackade — af blygsel och förtrytelse. Han började läsa breven för att möjligen uppspara f. d. ägarens namn. Men alla namn, alla öfver- och underskrifter voro sorgfälligt öfverstrukna med tjocka bläckstreck. Något personhistoriskt intresse ägde således icke breven. Och ej heller dök någon liten femma fram bland de rosafärgade papperen.

Men å andra sidan var det rätt intressant att få en liten inblick i det lif, som föres af denna världens barn. Efraim smackade, rynkade de ljusa, nästan osynliga ögonbrynen och vändades inför det ohöjda lättssinne, som skuttade fram öfver sidorna på violetta kråkfötter.

Slutligen blef det honom för mycket. Han samlade alla breven, lästa och olästa, i en hög och reste sig för att kasta dem i kakelugnen.

Detta beslut torde ur många synpunkter sedt hafva varit särdeles prisvärdt. Och säkert är att hr Ahlbergs hälsa, ekonomi, medborgerliga anseende och själslugn skulle ha undgått många och stora faror, ifall han stått fast vid sitt beslut.

Men det gjorde han icke. Han tänkte: Det kan vara bra att ha någonting att läsa, när man kommer i sängen. Alltså lade han de återstående breven på nattduksbordet. Och sedan afklädnings- och isängkrypnings-proceduren lyckligen afslutats, torkade han brillorna med lakanet, satte dem på näsan och fortsatte läsningen.

Sist kom en liten lapp, en bit af ett brev, som i motsats till de öfriga synbarligen skrivits af en manlig hand.

— "men i morgon komma utmätningsmännen. Det enda jag kan och vill undansnilla har jag gömt i lönlådan. Du vet — i Marie Antoinettes chiffonje. Någonting för dig — — " — ma petite — — "

Öfverstruket, öfverstruket. Efraim stänkade, pustade, släckte ljuset och blundade. Men han kunde icke sova. Det var icke de många ljufva uttrycken af kärlek och glädje, som höll honom vaken. Den styggelsen hade spårlöst dragit förbi hans fromma sinne. Icke heller sysslade hans tankar med det lilla äfventyret på gatan eller med den alltför lätt-sinnigt bortkastade femman.

Nej, det var ordet "undansnilla" som surrade i Efraims hjärna. Undansnilla? Hvem hade undansnillat? Hvem? Hvad? Hvar? När?

Han låg både länge och väl och funderade på den där lilla breilappen. Hans intresse var ju egentligen ganska opersonligt. En okänd människa hade gjort konkurs och undansnillat någonting, hvad det nu kunde vara — hvad och hvar och när —

Plötsligt satte han sig upp. Ett ögonblick satt han tyst och stilla i mörkret, stilla som om han lyssnat till en inre röst. Sedan började han krafsa

efter tändstickorna. Och när han äntligen fått ljus och kommit upp ur sängen och ryckt till sig plånboken och läst det grönta namnchiffret, sjönk han pustande ned vid bordet.

Jo, jag tackar. Sir man på. Och det hade han inte listat ut med detsamma. Som var så tydligt. R. S. — Rickard Souza. Kammarherrn på Bålsta. Som gjorde konkurs för femton år sedan. Jo jag tackar. En sådan konkurs. 47 procent. Och så hade han undansnillat. Sir man på. I en byrålåda. Kanske både tio och tjuo tusen. — Å herre gud! I en byrålåda — för någon liten väninna. Jo, jag tackar. Kammarherrn var känd. Och han Efraim, Efraim Ahlberg, hade förlorat tre tusen, i det närmaste tre tusen riksdaler. Och så låg det kanske både tjuo och trettio i en byrålåda.

Så småningom klarnade och ordnades Efraims till en början något tumultuariska tankar. Han redde upp saken medelst frågor och svar. Hade kammarherrn verkligen skrivit breflappen? Ja, ty det var hans stil. Efraim hade aldrig personligen träffat sin klient. Men de hade brevväxlat. Hade kammarherrn vid konkursen undansnillat pengar? Ja, hvem är så galen, att han undansnillar annat än pengar eller möjligen smycken. Var det fråga om något betydligare belopp? Sannolikt, kammarherrn hade aldrig varit småaktig. Hade "ma petite" eller någon annan tillägnat sig summan? Ovisst. Men åtminstone tycktes ju "ma petite" aldrig ha fått det upplysande breivet. Konkursförvaltningen hade väl omöjliggjort obehörigas inträngande i chiffonjen. Kammarherrn hade som vanligt varit opraktisk.

Och hvad var nu att göra? Taga reda på, hvar chiffonjen hamnat, i nödfall köpa den (billigt) och under alla omständigheter granska dess lönlåda.

Och om han fann en större eller mindre summa, hade han då rättighet att tillägna sig den med förbigående af de andra fordringsägarna?

Denna fråga besvarade Efraim med att krypa i sängen, draga täcket öfver huivudet och nysa kraftigt tre gånger. Glömsk af all försiktighet hade han under timmar spankulerat af och an i blotta nattskjortan. En elakartad förkylning hotade herr Efraim Ahlbergs redan af sockersjukan undergrädda hälsa. Plånbokens fatala verkan kunde redan spåras.

Att efter femton år återfinna en chiffonje — en chiffonje blott och bart — utan särskilda kännetecken — kan vara ganska kinkigt. Visserligen skulle ju denna pjäs enligt uppgift hafva tillhört Marie Antoinette. Men hafva icke de flesta möbler i Louis XVI tillhört Marie Antoinette? Åtminstone förefaller det, som om den olyckliga drottningen genom inköp en masse velat gynna möbelindustrien.

Efraim Ahlberg, hvars lifsuppgift det blef att finna en chiffonje, som tillhört Marie Antoinette och kammarherre Souza på Bålsta, fick ett utomordentligt starkt intryck af detta drottningens möbelintresse. Och det kostade honom dyra pengar. Hur försiktigt och — låtom oss säga det — oförsynt han än bedref sina efterforskningar, var han dock efter ungefär ett års förlopp ägare till sex chiffonjerer i Louis XVI. De hade kostat herr Ahlberg cirka fem tusen kronor. Alla hade de tillhört Marie Antoinette och sannolikt även kammarherrn på Bålsta. Alla hade de lönlådor. Och alla lönlådor voro lika tomma.

Men Efraim Ahlberg förtviflade icke. Motgångarna endast sporrade hans optimism — och hans oförskämdhet. En sjunde chiffonje ville han på inga villkor lägga sig till med. Han vågade därför icke längre uppträda som spekulant.

I dess ställe trädde han i förbindelse med tjänstefolk. Han gjorde bekanskap med tjänsteflickorna i de hus, där han af en eller annan anledning trodde,

att en lämplig chiffonje existerade. Det var en svår och farlig väg, han hade beträdd. Efraim Ahlbergs medborgerliga anseende sjönk för hvarje dag. Människor upphörde att hälsa på honom. Hans klienter vände honom ryggen — på gatan.

Men Efraim Ahlberg märkte det knappast. Han kände, att han icke mätte riktigt bra. Och han förstod, att allting icke var, som det skulle. Men han hade icke tid till eftertanke. I blindo fortsatte han jakten, i blindo gick han mot sitt ödes fullbordan.

Och så hände det sig, att han en vacker dag befann sig i konsul Marnes tambur. Han kände icke konsuln, visste icke, om han ägde en chiffonje, men hade hört sägas, att konsuln och kammarherrn varit vänner. Han steg därför in i det gammalmodiga Marneska huset. Och då han fann tamburdörren öppen, fortsatte han tanklöst in genom tambur och sal. Mekaniskt tog han af sig hatten och trädde in i salongen.

Jo, mycket riktigt, där stod en chiffonje. Och så snart herr Ahlberg upptäckt en dylik pjäs, ansåg han det som den naturligaste sak i världen, att den borde undersökas. Han lade alltså hatt och käpp ifrån sig, öppnade klaffen och började trefva öfver småladorna.

I detta ögonblick trädde fru konsulinna in i rummet. Fru Marnes var ett äldre ganska beslutsamt fruntimmer. Men ganska distrait. Hon sade alldeles högt:

— Kära hjärtanes, vi ha fått en inbrottstjuv i huset. Då gäller det att vara diplomatisk.

Herr Ahlberg rodnade för första och enda gången i sitt lif. Han bugade sig och sade:

— Nej sir snälla fru konsulinna, jag är inte någon inbrottstjuv utan handlanden Efraim Ahlgren. Men inte skulle väl konsulinna vilja vara så innerligt beskedlig och säga mig, om den här tillhört kammarherre Souza på Bålsta.

Jo, det var nog riktigt. Konsuln hade köpt den på auktionen. Herr Ahlgren skulle strax få bese den, bara fru Marnes först finge gå ut i köket ett litet slag —

Men det ville Efraim icke. På inga villkor ville han undersöka den ändtligen funna pjäsen i vittnens närvaro. Han tog därför hatt och käpp. Och konsulinna tänkte högt:

— Kära hjärtanes, jag undrar om han tar någonting med sig i fickorna?

— Nej, sade herr Ahlgren och bockade. Jag har ingenting i fickorna. Och konsulinna får inte tro, att jag är en inbrottstjuv —

Och med denna förklaring gick han. Men redan samma eftermiddag i mörkningen återvände han. Och betedde sig som en riktigt utlärd inbrottstjuv. Han tog vaxaftryck af låset.

Det dröjde en tid, innan nyckeln blef färdig. En outhärdlig lång tid föreföll det Efraim.

Hela huset var mörkt, när han i strumplästen smög uppför trapporna in i tamburen. Mörkt var det i salen, mörkt i salongen. Efraim hade glömt att taga med sig tändstickor och trefvade förtviflad i fickorna. Han skulle just till att trefva sig tillbaka för att möjligen i tamburen finna tändstickor, då det elektriska ljuset tändes med en svag knäpp.

Och där stod konsul Marnes i rökmoessa och nattrock och med långpipan i mund.

Efraim fick till en början icke fram ett ljud. Knäna skälfade, och ögonen tårades. En efter en runno de sällsynta dropparna utför herr Ahlbergs feta, bleka kinder.

Slutligen sade han:

— Snälla konsuln bli inte förvånad —

Konsuln tog pipan ur mun och sade:

— Eftersom herr Ahlberg ber mig, så skall jag försöka att låta bli. Är det fortfarande chiffonjen herrns besök gäller?

Alltjämt grät Efraim Ahlberg. Det föreföll honom så underligt, så obegripligt alltsamman. Det var för mycket för en människa. Och driiven af ett oemotståndligt behof att lassa af sig, att finna tröst och hjälp, började han berätta. Berättade hela historien, alla sina vedermödor, berättade mellan snyftningar och klagande utrop.

Konsuln aibröt honom icke, lyssnade tyst och allvarlig. Men när Efraim ändtligen slutat, sade han:

— Ja, det var en egendomlig historia. Och det märkvärdigaste är, att det var kammarherrn själf, som sålde plånboken till herr Ahlberg. Kammarherrn var här — det är nu ett år sedan — för att söka hjälp. Det hade gått utför med honom, totalt. Och sin sista dyrbarhet, plånboken, hade han sålt till sin gamle vän och ockrare, herr Ahlberg.

Efraim fattade icke fullständigt, hvad som sades. Hade kammarherrn varit i chiffonjen? Nej, chiffonjen hade han icke brytt sig om det minsta. Och det bevisade väl bäst, att där icke gömdes några skatter.

Efraim tassade bort till chiffonjen och ryckte upp klaffen. Han drog ut alla lådor, han krafsade och ref. Allt under det att han jämrade:

— Ni ska se, att han lurat mig — ni ska si, att han lurat —

Men plötsligt tystnade han. Han hade funnit lön-lådan. Konsuln hörde honom flåsa som ett tröttsprunget djur. Konsuln gick fram till honom. Då ryggade han, ställde sig under ljuskronan. Med båda händer höll han hårdt kring en nätt liten bok, en bok i franskt band.

— Var det allt? frågade konsuln.

Efraim bläddrade, tre gånger bläddrade han igenom boken blad för blad. Slutligen räckte han den med en förtviflad åtbörd till konsuln.

— Jag får inte tag på dem, stönade han.

Konsuln tog boken och läste på titelbladet: L'art d'aimer.

— Hva är det? frågade Efraim.

— Konsten att älska. Ja, kammarherrn var ju en stor skämtare. Sannolikt hade han skrivit ett lustigt bref till någon liten väninna, men förlorat lusten att afsända det. Och så har han rivit sönder det och en eller annan bit har kommit in bland brefven i plånboken.

— Konsten att älska, upprepade Efraim slött. Ja men sir konsuln — hvarför tog han inte ut papperna ur plånboken —

Konsuln ryckte på axlarna:

— Hann väl icke. Eller tyckte kanske att det skulle se naturligare ut med några bref — Det är ju farligt för en tiggare att salubjuda sådana föremål —

Efraim stod orörlig, slö och halsoifvande. Men när konsuln gjorde en otålig rörelse, ryckte han till, och ett ängsligt, urskuldande leende ryckte krampaktigt i läpparna. Konsuln skulle väl vara så god och ursäkta? Jo, konsuln ville försöka.

— Ja, godnatt då, herr konsul.

— Godnatt, godnatt. Glöm inte att ta med sig skorna.

— Nej då.

Konsuln, som led af sömnlöshet, stoppade en ny pipa och satte sig att bläddra igenom L'art d'aimer.

Men herr Efraim Ahlberg traskade iking i strumplästen på de folktomma gatorna. Skorna höll han i hand. Herr Efraim hade blivit en slarver, en riktigt slarver. Båglamporna kastade ett kyligt ovänligt sken öfver det klotruna huivudet. Och Vår Herres stjärnor blinkade föraktligt i höjden.

PRESIDENT FALLIÈRES' TUNIS-RESA.

Ledsagad af marinministern Delcassé, jordbruksministern Pams och understatssekreteraren Chaumet, anträdde *president Fallières* den 15 april från Paris sin bebådade resa till *Tunis*. Den 16 steg han i Toulon ombord på slagskeppet *Vérité*, som under eskort af sex pansarfartyg och tio torpedkryssare förde honom till Afrikas jord. Utanför Bisertas hamn hälsades presidenten af en italiensk och en engelsk eskader samt en spansk kryssare. — Från italienskt håll påstås, att presidentens *Tunisfärd* är afsedd som en kraftigt demonstration mot de turkiska chauvinisterna.

PRESIDENT FALLIÈRES OCH BEJEN AF TUNIS ANLÄNDA TILL REGERINGSPALATSET I TUNIS.

PRESIDENTENS OCH BEJENS ESKORT.

En indisk prinsessa i Europa: Prinsessan Begum de Bohpal som har icke mindre än 24 personer i följe, har anlänt till Paris på väg till kröningshögtidigheterna i London. Den beslöjade furstinnan väcker ett betydligt intresse och uppseende hvarhålst hon visar sig å stadens gator med sina indiska tjänare. — Bohpal är en muselmansk stat i Central Indien.

Efter fotografier.

— DEN INDISKA PRINSESSAN BEGUM DE BOHPAL I PARIS. —

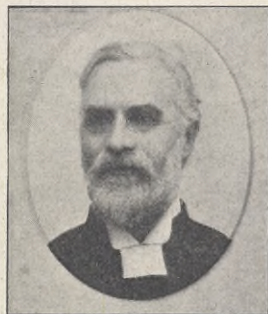
Kliché: Bengt Silfverparia.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

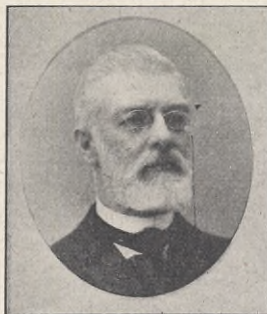
* Data å nästa sida.

C. G. OXEHUFVUD.
Öfverintendent. F. d. Öfverste.
— Stockholm. 80 år 9 Maj.*

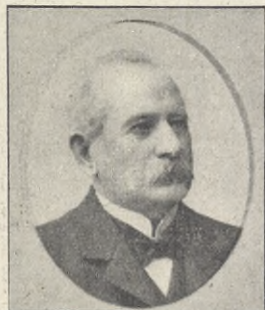
P. SÖRENSSON.
Kontraktspost. Teol. o. Fil. d.r.
Frillestad, Lunds st.
70 år 7 Maj.*

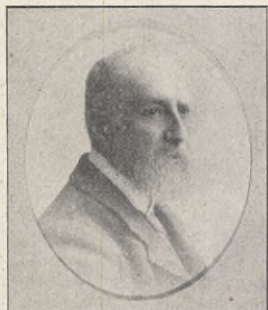
H. G. TROLLE-WACHT-
MEISTER.
Grefve. Öfverstekam.-junkare. -
Årup, Bromölla. 65 år 22 April.*

R. MONTGOMERY-CEDER-
HJELM.
Kammarherre. Godsegare - Se-
gersjö, Länås. 60 år 8 Maj.*

K. H. FALK.
Bruksegare. — Gravendal.
75 år 25 April.*

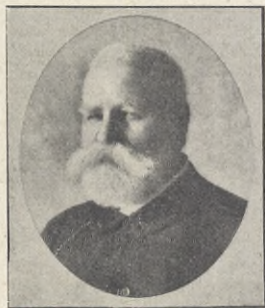
O. SAMSON.
F. d. Direktör. — Stockholm.
60 år 6 Maj.*

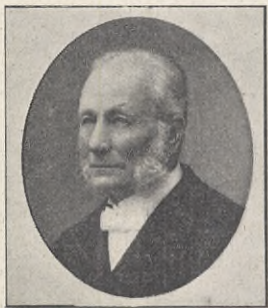
P. A. ZETHREUS.
F. d. Bankdirektör. — Göteborg.
65 år 9 Maj.*

N. G. ANDERSSON.
Stadsmäklare. — Gefle.
60 år 2 Maj.

J. JANSSON.
F. d. Bruksförvaltare. — Vidön,
Karlstad. 75 år 26 April.*

O. LISELL.
Handlande. — Malung.
65 år 22 April.*

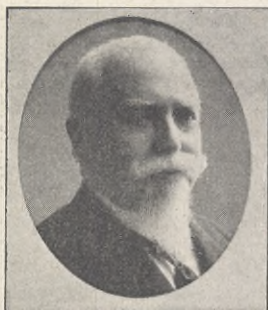
A. MAGNUSSON.
Fabrikör. Kommunalman. —
Sommen. 50 år 21 April.

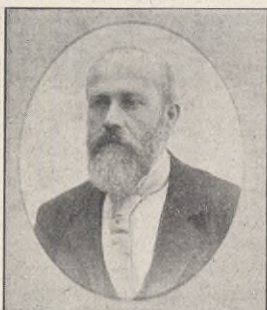
J. BERGFELDT.
Disponent f. Hvetlanda Ullspin-
neri A.-B. — Hvetlanda.
50 år 14 April.

E. W. FJELLMAN.
F. d. Förste Landtmätare. —
Orebro. 70 år 6 Maj.*

G. V. NORDSTRÖM.
Veterinär. — Arvika.
65 år 22 April.*

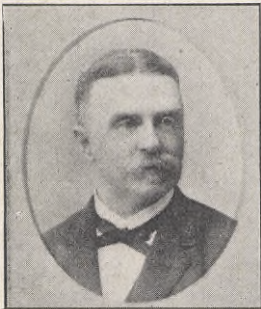
E. ERIKSSON.
Postmästare. — Töreboda.
65 år 21 April.

K. J. MICHAL.
Stationsinspektör. — Göteborg.
55 år 29 April.*

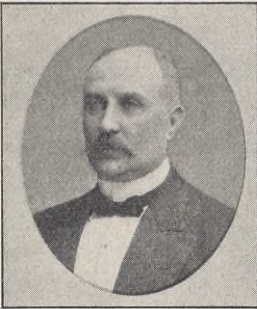
* Data å nästa sida.

C. G. NORBERG.
F. d. Förste Provinsialläkare. —
Nyköping. 65 år 25 April.*

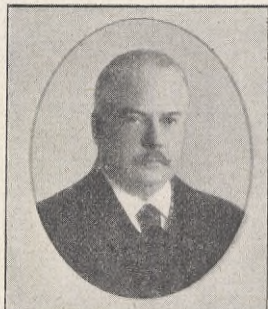
C. I. F. ANDERSSON.
Tandläkare. — Stockholm.
60 år 26 April.

G. A. JOHANSSON.
Rektor. Fil. d.r. — Linköping.
50 år 4 Maj.*

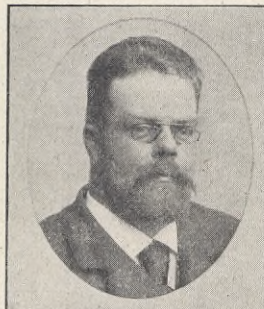
H. A. ANDERSSON.
Med. lic. Prakt. läkare. —
Stockholm. 50 år 24 April.*

N. F. LILLIESTRÅLE.
Rektor. — Sundsvall.
60 år 25 April.*

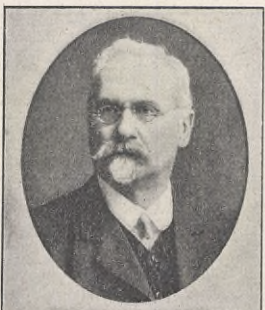
F. ZADIG.
Fabrikör. — Ekeliden, Höör.
60 år 17 April.*

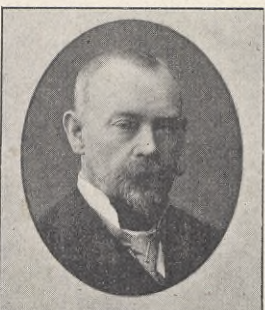
A. ANDERSSON.
Direktör. — Stockholm.
50 år 3 Maj.*

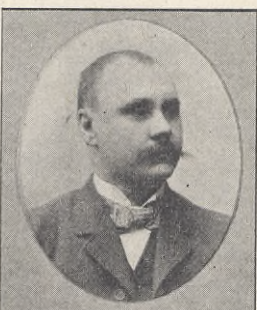
B. J. M. HAHN.
Riksbanksdirektör. — Sundsvall.
Nyutnämnd afueln.-chef v. Riks-
banken, Stockholm.*

S. BERGLUND.
Godsegare. — Ohs bruk, Bor.
60 år 7 Maj.*

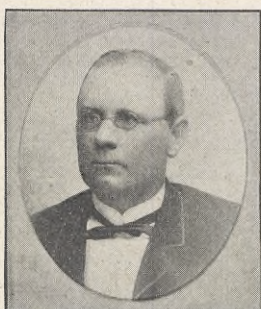
O. P. KINCH.
Grosshandlande. — Stockholm.
60 år 18 April.*

C. F. I. BJÖRNBERG.
Redaktör. — Stockholm.
50 år 13 April.

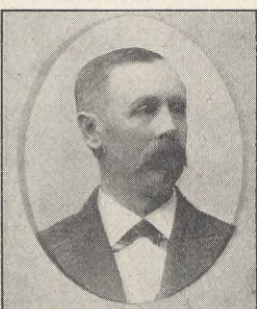
E. BOHEMAN.
Fru. — Stockholm. Nyutsedd
redaktris v. Sv. Turistfören.*

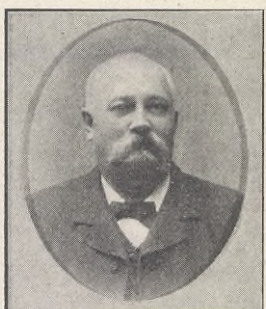
H. J. LJUNGBECK †.
F. d. Domänintendent. V. Hä-
radshöfding. — Ronneby.
F. 37. † 19 April.

C. E. BRATT †.
Civilingeniör. Uppfinnare. —
London. F. 40. † 24 April.*

P. NILSSON †.
Handlande. V. kommunalordf.
— Fagerås. F. 49. † 23 April.

L. W. ISAKSON †.
Grosshandlande. — Hernösand.
F. 53. † 13 April.*

CHRISTER OXEHUFVUD. U.-löjtn. v. Vermlands reg. 52. öfverstelöjtn. v. Norrbottens fältjäg.-kår 81. öfverste i armén 88. tf. generalintendent o. chef f. Arméförvalt. intendantsdep. 89. öfverste o. chef f. Bohusläns reg. 91. transp. ss. öfverste o. chef f. Ellsborgs reg. 92. afsked ur krigstj. 94. På sin tid landstingsman i Elisb. o. Örebro län, led. af stadsfullmäktige o. drätselkammare i Karlstad. Tf. styresman v. Loka bad- o. brunnsanstalt 96. öfverintendent i K. Mts hf 97.

PER SÖRENSSON. Stud.-ex. 62. fil. dr. 68. teol. dr. 97. Prestvig 74. kyrkoherde i Frillestad sedan s. å. kontr.-prost sedan 90. Inspektör i Nya Elem.-lärov. f. fil. i Helsingborg 1900. led. af Prestlöneregl.-kommittén 97-03. Led. af Riksd. F. K. sedan 95. led. af Lagutskott o. Statsutskott samt statsrevisor v. olika riksdagsperioder.

HANS TROLLE-WACHTMEISTER. Stud.-ex. 62. fil. dr. 71. attaché 72. andre sekret. i Utrikesdep. 76. legationssekret. 82. chargé d'affaires i London s. å. afsked 84. Kammarherde sistn. år. Kabinettskammarherde 89. öfverste-kammarjunkare 95. länchar fideikommiss-egendomarne Trolle-Ljungby o. Arup i Kristianst. län, samt eger del i egendomen Trolleberg i Malmöhus län.

ROBERT MONTGOMERY-CEDERHJELM. Stud.-ex. 69. jur. kand. 75. tjänstgörde v. Svea Hofrätt o. blef v. häradshövding 80; nämndeman i Danderyd 81-86. led. af Stockholms läns landsting 84-87. nämndeman i Askers härad 90. led. af Örebro läns landsting sedan 94. Äger egendomarne Långsjäter, Styrsta o. Köpberga samt innehar Segersjö fideikommiss i Örebro län. Skriftställare.

KNUT FALK. Efter tjänstgöring vid olika bruk, disponent vid Gravadals A.-B:s järnverk m. m. 77. kvarstod till 08; styrelsens ordförande sedan förnämnda år. Delegare i aktiebolaget. Landstingsman 87-05, ordförande 96-05. Led. af Riksd. F. K. 98-05. suppl. i Konstut.-utsk. Mångårig ordförande i Jernverkstyrelsens styrelse; verkst. direktör o. styrelseordförande i Säfvas Jernvägs A.-B., led. af styrelsen i Grängesbergs Gemensamma Förvaltning.

OTTO SAMSON. Började efter anställning å handelskontor i in- o. utlandet försäkringsagentur i Stockholm 65. bildade 70 Brandförsäkr. a.-b. Freja o. var dess verkst. direktör till 71. då han bildade det första svenska bolaget ensamt för liförsäkring, A.-B. Nordstjeman, och var dess verkst. direktör till 1906. Framstående amatör i skulptur o. musik (kompositör). Hänvisa till biografi o. helsidesporträtt i ärg. VII:33.

AUGUST ZETHREUS. Stud.-ex. 65. elev v. Handelsinst. i Frankf. aM. 66-67. aust. å köpmans- o. bankkontor 67-74. köpman i Göteborg 74-78. Verkst. direktör i A.-B. Göteborgs Köpmansbank 78. led. af dess styrelse fr. 79 till dess Banken 04 uppgick i Skånes E. Bank; ingick då i denna banks Göteborgsstyrelse, 08 dess ordförande, verkst. direktör t. o. m. 07. Då Skånes E. Bank 10 förenades med Skand. Kredit A.-B. led. af sistn. banks styrelse.

JANNE JANSSON. Konditionerade på olika Vermlandsbruk, derefter förvaltare å Svartnäs bruk i Dalarna 73-80, inköpte då egendomen Vidön, Karlstad. Sedan tjugo år kommunaltidmanns ordförande; godeman i skiftesärenden, led. i egodöln.-rätten, led. af lasarettidirektionen under 22 år m. m. landstingsman i 20 år.

OLOF LISELL. Etablerade egen affär i Malung 73. Ordförande i styrelsen i Malungs Folkhögskola sedan 09 och i Vägstyrelsens sedan 95. v. ordf. i Skolrådet sedan 76. styr. led. i Mora-Venens jernv. sedan 94. kamrer o. förest. i Kristinehamns E. Banks kontor i Malung sedan 96. Verkst. direktör o. styr. ordf. i Malungs Kvarn- o. Sägverks A.-B. sedan 76. Landstingsman sedan 84.

ERNST FJELLMAN. Stud.-ex. 61. første landtmätare i Örebro län 97-09. På sin tid stadsfullmäktig i Karlstad. stadsfullmäktig i Örebro 99-05. led. af Örebro drätselkammare 99-02. V. ordförande i Mälarpövinsernas Landtmäteriförening från dess stiftande, dess ordförande till 08.

GUSTAF VILHELM NORDSTRÖM. Veterinär. 67. distriktsveterinär i Jösse härad sedan dess. Sedan 93 föreständare i köttbesiktningstjänsten i Arvika, af Verml. län Hushålln. Sällskap anlitad såsom prisdomare m. m. vid utställningar o. möten, led. af kommittéer. En af stiftarne o. styr.

led. i Vermlands Trafvårssällskap samt i Hästförsäkr.-bolaget, v. ordf. i Hushållsgillet, mångårig ordf. i Byggn.-nämnden o. i Fattigvårdsstyrelsen. Ordf. i styr. f. V. Vermlands Sparbank o. verkst. direktör i Arvika Minuter.-Bolag.

JOSEF MICHAL. Anställd v. statens jernväg sedan 72, stationsinspektör v. Göteborgs hamnbana sedan 05. På sin tid stadsfullmäktig i Linköping o. Hudiksvall, led. af drätselkammaren i Hvall. Utgivnit Bigården, tidning för biskötelset 90-98.

GUSTAF NORBERG. Stud.-ex. 66. med. lic. 76. distr. läkare 76-79. bat.-läk. 80. prov. o. stadsläkare i Eksjö 80-90. prov. läkare i Nyköpings distr. 90. første prov.-läkare i Södermanlands län 91-06. Prakt. läkare i Nyköping. På sin tid stadsfullmäktig i Eksjö; led. af Nyköpings lasarettidirektion, 90-10, vice ordf. i Nyköp. Hospitalsdir. sedan 09.

ALBERT JOHANSSON. Stud.-ex. 79. fil. dr. 89. v. lektor i Venersborg 88. lektor i Linköping 91, rektor derst. sedan 01. Led. af Linköpings stadsfullmäktige, ordförande i drätselkammaren, medlem af landstingsseminariets styrelse m. m. Var tidigare v. ordf. i fattigvårdsstyrelsen, ordf. i flere musikalska föreningar, landstingsman m. m.

HEDDA ANDERSSON. Stud.-ex. 80. med. lic. 92. prakt. läkare i Ronneby under några somrar derefter i Malmö samt slutligen sedan 95 i Stockholm.

FREDRIK (FRITZ) LILLIESTRÅLE. Stud.-ex. 69. fil. dr. 89. efter tjänstgöring som lärare v. olika läroverk v. lektor i Nyköping o. Helsingborg samt lektor i Sundsvall 92, tf. rektor v. Sundsvalls h. allm. läroverk sedan 08. Utgivnit arbeten af historiskt innehåll.

FERDINAND ZADIG. F. d. delegare i M. Zadigs Kem. Tekn. fabrik i Malmö, eger villaegendomen Ekeliden, Höör. Medlem af municipalfullmäktige, styr.-led. i A.-B. Albert Zadig Malmö. Framstående fruktodlare, intresserad vegetarian. Ordförande i Höörs Försökingsförening A. F. H., den första i Sverige i sitt slag, och enom hvars försorg fruktträd utplanteras å torg och uttefer offentliga promenadvägar i Höör.

ARON ANDERSSON. Stud.-ex. 79. fil. kand. 86. Egnade sig derefter å affärsverksamhet först i Göteborg och sedan 04 i Stockholm, der han deltog i grundläggandet af A.-B. Gasaccumulator. Har sedan dess varit led. af styrelsen o. en af dess ledande män.

BROR HAHN. F. 74. stud.-ex. 02. inträdde samma år i Riksbankens tjänst, först v. Jönköpings-kontoret, därefter v. hutvudkontoret å utrikesafdelningen såsom tjänsteman i 1:a gr. 03, i 2:a gr. 09. Har såsom Riksbankens stipendiats studerat språk i utlandet samt varit volontär å utländska bank- o. bankrikontor. Verkställande styrelseledamot v. Riksbankens Afd.-kontor i Sundsvall sedan 10. I dagarne af Riksbankensfullmäktige kallad till afdelningschef f. utrikesaffärer v. hutvudkontoret i Stockholm, en nyinrättad beaktning afsedd att underlätta første deputeradens arbete.

SIGFRID BERGLUND. Utex. fr. Chalmers Inst. 69, från Alnarps 72. Egare af Öhs bruk m. m. Verksam inom trämassaindustrien. Mångårig kommunalordförande.

OTTO KINCH. F. i Danmark, sedan 80-talet bosatt i Sverige. General-agent för den stora Manchesterfirman Rylands & Sons. Led. af Sveriges Handelsförenings styrelse.

EZALINE BOHEMAN. Redaktionssekreterare v. Svenska Turistföreningen 69, i dagarne utsedd till redaktör derstädes. Styrelseledamot i Kvinnornas andelsförening Svenska Hem, ordf. 05-07, sedan dess vice ordf., ordförande i Stockholms Läsesalong, styr.-led. i Frisinnade Valmans-förening, Östermalmskrets. Översättarinn.

CHARLES BRATT. †. På sin tid disponent för o. delegare i Linköpings Träförädlings A.-B. Egnade sig senare å konstruerande af maskiner för tillverkande af tunnor, en mycket uppmärksam uppfinnning med hvilken exploatering han vid fränfallet var sysselsatt.

LORENTZ ISAKSON. †. Flerårig delägare i firman Carl I. Isakson i Hernösand som sedermera ombildats till aktiebolag. Styr.-led. i Hernösands Sparbank sedan 89, v. kassadirektör derst. sedan 94. Disponent i Hernösands Lysolje A.-B.

VECKANS DAGAR

23 april. I Mexiko slutet ett 15-dagars vapentillstånd mellan de upproriskes ledare Madero och regeringen.

24 april. Enligt ett edikt från kinesiska regeringen har pesten nu upphört. Det sammanlagda antalet dödsfall i sjukdomen uppges till 60,000.

— Uppgörelse i den stora norska verkstadskonflikten: lands-sekretariatet meddelar arbetsgifvareföreningen, att förslaget till öfverenskommelse godkänns och att arbetet, i öfverensstämmelse med förut fattad beslut, fortsättes efter de nya bestämmelserna. Äfven arbetsgifvarne ha godkännt öfverenskommelsen.

25 april. Börjar den stora musikfesten i Göteborg.
— Svenska konungaparet inträffar i Rom, därifrån afresan till Karlsruhe äger rum två dagar senare.

26 april. Af utanför Varberg funna vrakspillror bekräftar det sig, att finska barken "Colin Archer" förlöst den 22 eller 23 april i dessa farvatnen med man och allt. — Meddelas att arbets-afslutskottets betänkande nu framlagts för riksdagens båda kamrar. Utskottsmajoritetens tillstyrker propositionerna med undantag för förlikningskommissionen, medan samtliga vänsterledamöter afstyrka propositionerna med undantag för förlikningskommissionen.

27 april. Sveriges industriförbund har årsmöte i Stockholm — Bildas sörmäländska landtmännens bokföringsförening.
— Underrättelser från Fez gifva vid handen att staden ej fallit. i de upproriskes händer men att läget är ytterst betänkligt.
— Svåra öfversvämningar i Buenos Aires. Många hus rasa och ett flertal personer begravas under ruinerna. — Nya kolera-

fall i Ryssland. — Träffas i Danmark en öfverenskommelse mellan arbetsgifvarne och De samvirkande ägoförbund till lösning af konflikten i murare-, elektriker-, träindustri- och snickarefacken. Därigenom aflyses den pågående lockouten, omfattande 14,000 man, och den tilltänkta, omfattande 26,000 man.

28 april. Svensk förening för internationell sjöfart har årsmöte i Stockholm. — Sveriges allm. sjöfartsförening har årsmöte i Stockholm. — Börjar Svenska veckan i Norrköping. — Begynner i Stockholm årets skytterisdag.

— Meddelas att den tysk-ryska ententen nu skulle vara fullt utarbetad. Den är baserad på principen: vänskap i Europa och understöd i den närmaste och yttersta Östern. Hvardera makten förpliktar sig att ej deltaga i en koalition mot den andra.

29 april. Börjar i Stockholm samt Malmö och en mängd andra svenska städer en svensk vecka.
— Officiöst meddelas att franska regeringen underrättat den tyska att Frankrikes enda afsikt med den nu beslutade Marockoexpeditionen är att avvägring lugn och ordning samt återupprätta Muley Hafids prestige.

30 april. I Portugal upptäcktes en sammansvärjning mot regeringen.

INNEHÅLL

Gustaf Retzius. — Porträtt och bilder för dagen. — Sverige i utlandet. — Prins Eugens besök i Göteborg. — Den stora musikfesten i Göteborg. — "Svenska veckan" landet rundt. — Svenska konungaparet i Rom. — "Plänboken" af Hj. Bergman. — President Fallières Tunisresa. — En indisk prinsessa i Europa. — Från operascenen. — Veckans porträttgalleri. — Veckans dagar.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.